

„VAIRO“ NAUJIEMS METAMS DOVANA.

DU DRAUGU.

Vilniaus srityje susitiko du draugu, žinomu visuomenės veikėju ir labai išsilavinusiu politiku. Pirmas nešasi krepšelius ant pečių. Rūstas, nusiminęs. Antras grįžta į Vilnių linksmas šypsodamas.

— Kur tu, Raulai, droži?

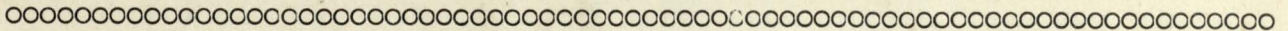
— Iš Lietuvos. Te prasmenga ji su visais gyventojais. Kas man iš tos Lietuvos? Žmonės kvaili, nesupranta manęs, nenori, kad aš jiems vadovaučiau. Jie, mat, daugiau tiki visokiais klerika-

lais, negu savo ingimtaisiais vadais. Nėra čia man vietos: klerikalai, klerikalai...

— O kas gi juos švies, jei tu išėisi? Pabūtum dar kiek, padirbėtum paprastu darbininku, gal ir savo daugiau šalininkų surastum.

— Kas gimęs vadovu, tas paprasto darbo dirbti negali. Palauksiu kolminios subrės.

— Palauk, brole, juk mūsų šalis nuo karo nukentėjo, tiek daug vargo matė, reikia jai pagalbon eiti, padėti savo tautiečiams, o tu dabar

Politikos profesorius.

Kadangi tarp jūsų nėra gilių politikų, tai aš jums išaiškinsiu...

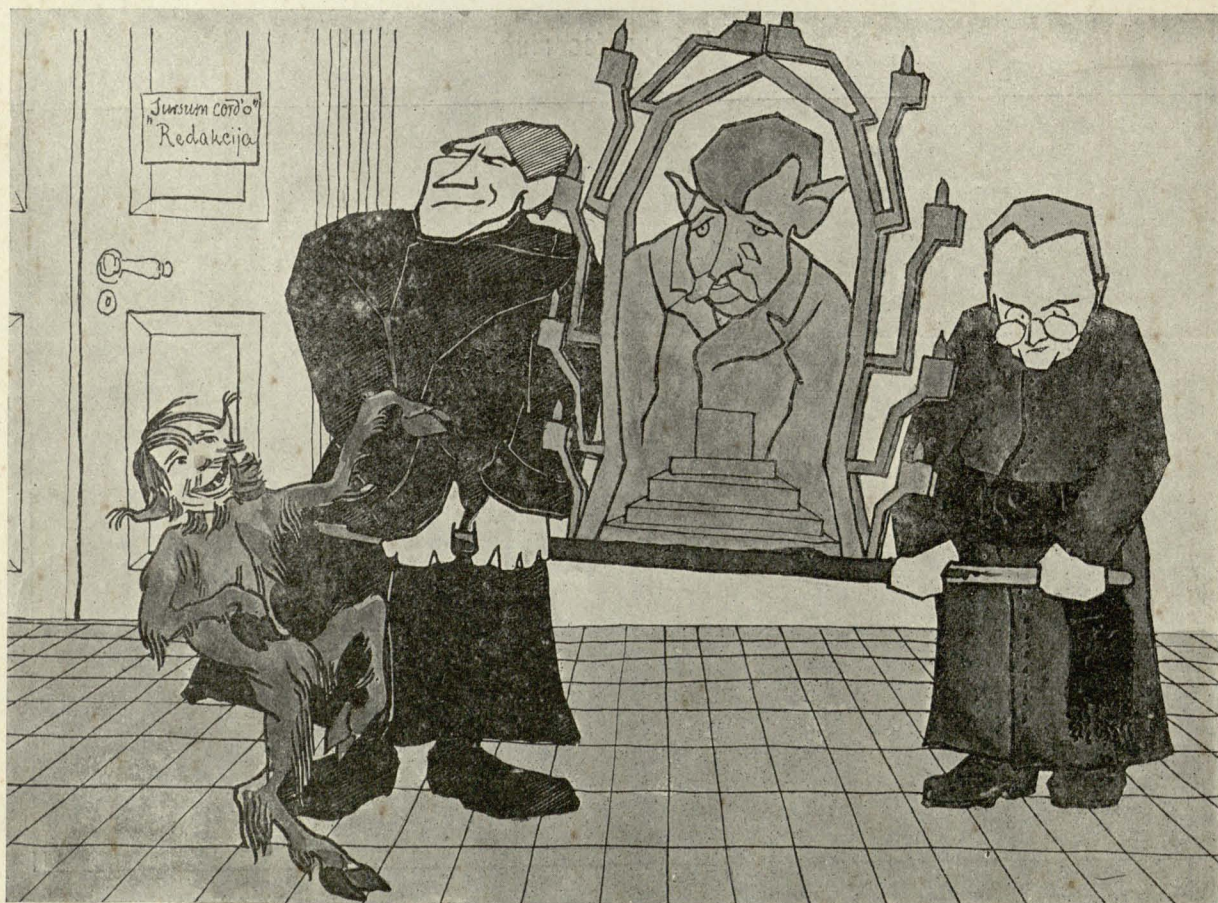
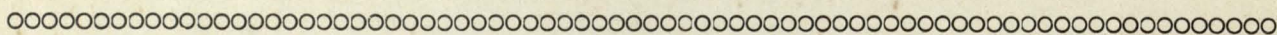
Juk Tamsta pats sakei, kad politikoj reikia meluoti!

nori kovą su klerikalais kelti: Man rodosi, dabar ne laikas. Kol mes pešimės, ne vienas gali badu numirti.

— Tai tu toks demokratas! Šitaip su klerikalais kovoji! Kad vienas Jurgis su savo šeimyna badu pastips, tai tu dėl jo mūsų augštąjį tikslą pamirši? O kas man užtikrįs, kad tas Jurgis ar Jonas, kurie nuo karo nukentėję, nėra klerikalai, atžagareiviai. Te sprogsa sau badu. Bent vienu bus mažiau!

— Ką tu, Raulai, sakai? Tuo būdu visa Lietuva turėtų išmirti, ir mes pasiliktume su maža "pirmievių" saujele.

— Te miršta visa Lietuva, te prasmenga visi, kad tokių žmonių nemoka gerbti, kad nemoka savo ingimtųjų vadų klausyti. Sudiev, nėra man laiko su tavim zaunyti! ten didesni, prakilnesni darbai

Objektyvė tiesa.

manęs laukia. Mano sąžinės nesugriaudįsi, esu geležinis! Taveš aš nesuprantu. Koks tu veikėjas, koks politikas? Įsivaizdino sau žmonių nelaimės ir ėmė verkšlenti, kaip sena boba. Demokratizmo žvilgsniu, tau neturi rūpėti, kokie ten badaujantieji klerikalai. Temiršta sau, tekenčia šaltį, tevargsta vargą — vis tai mūsų principų naudai. Jie tuomet pažįs, kas tikrieji žmonių užtartytojai. Tuomet pasigailės mūsų nustoję ir persiims vienybės principais, demokratizmo principais, visuotiniu balsavimu, be jokios iš šalies agitacijos.

— Kaip tai be agitacijos? Juk nė vieni rinkimai be agitacijos neapsieina.

— O čia turi be agitacijos apsieiti. Pasakysiu, kad Joną rinktu į komitetą — turi Joną rinkti. Juk minios nėra tiek priaugusios, kad galėtum leisti visokias tarnaites prie rinkimų. O dar, gink Dieve, davtkos gali išsprausti. Štai prie ko priveda tokie minkštaširdžiai, kaip tu. Jie — didžiausias pavojus visai demokratijai. Jei netiki manim, pasiklausk pono Mererio, jis tau tą patį pasakys. Su tokiais žmonėmis reikia kitaip elgties.

— Palauk, Paulai, o kas Lietuva rūpįs, kas varguolius šelps, jei mes prasišalšime?

— Mes sugrįšime veliau.

— Gerai! Bet tuomet mūsų gali nebepriimti?

— Ką tu čia niekus sakai? Argi aš menkas politikas, kad tokių daiktų nežinočiau? Viską numačiau, apie viską pagalvojau. Pirmą, aš parašiau laišką paaiškindamas priežastis, del kurių negaliu Lietuvoje pasilikti; antra, aš prisakiau paskelbti visur, kad mums aukų siųstų. Pasibaigs karas, žmonės susipras, tuomet ir mes galėsime sakyti, kad šelpiame juos. Jei paklaustų kur, sakysime, kad svetimtaučių draugijose dirbame.

— Tai kodėl nedirbate savo draugijoje? — gali kas mus paklausti.

— Kaip tai? Koks kvailys galėtų tokį klausimą užduoti? Suprask tu pats, ar gi mes galime tokioje draugijoje būti, kuri manęs pirmininku nerinko.

— Tiesą, Raulai, sakai, — ar gi mes galime darbuoties, jei manęs pirmininku nerenka.

— Tu gal norėjai pasakyti, kad vice-pirmininku?

— Tai kodėl aš negaliu pirmininku būti? Kas aš tavo akyse — koks pastumdėlis ar ką?

— Kaip tu išdrįsai taip manyti? Tai kuo tu geresnis už klerikalą ar už vairininką! Pirmininku galiu tik aš būti — ir daugiau niekas. Neišrinko — visą draugiją suardysiu, į miltus sutrįsiu, nedemokratiška apšauksiu ir visiems pirmeiviams pabėgėliams naudoties aukomis užgįsiu. O tu, Stepai, matau, visai jų pusėn krypti. Pasakysiu stačiai — tu nepirmeivis. Rytoj iš kelionės visiems paskelbsiu. Juk tu čia pasilieki. O kas ne su manim — tas prieš mane! Tas ne demokratas.

Idėjijos gaidys arba naujos gaidynės dainius.

— Nepyk, Raulai. Errare humanum est. Matau, kad klydau, — dabar pasitaisysiu. Imk mane, bro-lau, su tavim nors kraštan svieto. Težino Lietuva, kokių vyrų neteko.

Tik gerai motivuok. Išklerikaluoč draugiją ir visą Lietuvą, tai būsi vyras, tai demokratas. Išrėžk jiems filipiką.

— Išvažiuojame, Raulai, ir visą Lietuvos demokratizmą su savim išsivežame...

Surašė **Liurbis.**

Pirmeiviška ir nepirmeiviška davatka.

Pirmeiviška davatka:

Kam tu, sesute, stojai i tą draugiją?

Nepirmeiviška davatka:

Kunigėlis paragino. O tu, poniute, kam išstojai iš tos draugijos?

Pirmeiviška davatka:

Žinojau, kad tai labai patiks mano dvasi-
ninkui.

Su ašaroms aš sroves šluoju ir vilniečius diriguoju.

Srovių diferenciacija.

Mes trys!

Du studentu.

(Vilkaviškio stotyje).

I kurso studentas: Sveikas gyvas, draugai! Kur važiuoji?

II kurso studentas: Į Maskvą.

I kurso studentas: A, tai labai gerai: važiuosiva kartu, tu man kelią parodysi.

II kurso studentas: Atsiprašau — sustoju Vilniuje pusantro mėnesio redaktoriauti.

— Palauk, turiu tamstai pasakyti svarbų daiktą!

— Atsiprašau, dabar neturiu kada: pakėliau balių — bėgu svečių ieškoti.

Nesugriaunami argumentai.

Tu pirm sugriauk mano argumentus, tuomet aš tau įtikėsiu.

Pirmeiviai.

— Sakyk, brolyti, kur taip sušilęs bėgi?

— Skubinu "Kurjero Litewskio" demokratams pasiskusti ant mūsų klerikalų.

— Skubink, skubink, o aš grįžtu iš "Kapeikos" jau pasiskundęs.

— Puikiai padarei! Gerai sakai: dar vienas mūsųškis važiuoja į Petrapilę skustis.

Baimė.

Advokatas pačiai: Še, katyte, sudegink mano rūbus, kuriais buvau šiandien užsivilkęs.

Pati: O kas pasidarė?

Advokatas: Eidamas gatve, patikau kunigą, be nebūsiu užsikrėtęs klerikalizmu.

Čia stovi: iš kairės pusės p. Januškevičius, iš dešinės — p. Keinis, bet jų čia nematyti.

Lietuvių Demostenas.

Ir sapnavau sapną...

Demokratai.

Pabėgėlis (praviams): Ponuliai, duokite kapeikėlę — antra diena nevalgęs.

I demokratas (ima kapeiką ir nori duoti).

II demokratas: Neduok, Jonai: jis klerikalas, jo dėdė, netoli nuo mano dvaro, tarnauja už berną pas kunigo brolio kūmą.

I demokratas: Gerai, kad pasakei: būčiau klerikalų partiją parėmęs.

S k e l b i m a i .

Prieš pat Kalėdas iš vienos redakcijos pražuvo kaž-kur redaktoriai. Šiuo kreipiamės į gerbiamąją publiką prašydami, jei kas rastų, kur jie yra, atgabenti gyvus ar negyvus šiuo adresu:

Vilnius, Pupnosių gatvė № 125.

Atgabenusiam skiriamos didelės radybos!!!

23520—3

Vienas advokatas, didžiausias Lietuvos kriminalistas, ieško pačios su savo duona. Norinčios prašo atsiliepti šiuo adresu: pašto dėžutė № 359.
2351—4

Atsiliepkite! Pipirinkų ir Druskininkų partijos lideris ieško savo išklydusių narių. Esu belikęs vienas.

Kronika.

Į vienuolyną.

Vilnius. Vienas didelis ponas pasapnavo keistą sapną, kuris jam labai parūpo. Kadangi visam Vilniuje niekas negali jų išaiškinti, tas ponas važiuoja į Egiptą prašyti magų, kad išaiškintų.

— Keli žymūs visuomenės veikėjai, norėdami apsaugoti nuo negeistinos intakos pirmeiviškų daiktų skaistybę, sumanė įsteigti joms tam tikrą vienuolyną. Renkamos aukos, kurias priima ir skirsto savo nuožiūra viena Vilniaus redakcija.

Jau žvaigždė vilties žibėt nustojo...

Man vis tiek pat,
Man vis tiek pat.

Arklys ir asilas.

(Ėzopo sakmė)

Aš nežinau, kaip atsitiko —
Ant arklio asilas užpyko.
Nors galima visaip manyt,
Bet sunku ką tikrai sakyt:
Gal jam arklys kada ispyrė,
Gal avižas suėdė vienas,
Kur ponas jiems abiem paskyrė,
Gal jam prastesnis teko šienas...
O gal užpyko tik už tai,
Kad jis išlėkti taip greitai
Negali vargšas, kaip arklys.
Tad ilgąsiais gyvulys,
Ties arklio tvartu atsistojęs,
Sau tarė vienas pagalvojęs:
"Matyt, tu maža gyvenai,
"Kad dar lig šiolei nežinai,
"Kaip baisiai asilas nubaudžia,
"Jei ji nors truputį kas nuskaudžia;
"Dabar visi lai pamatys,
"Ką asilas tau padarys,
"Kaip savo garbę gint jis moka.
"Tave, kuineli, lyg taboką
"Sutrišiu. Aš dabar visus
"Nustebysiu; koks tas baisus
"Bus mano kerštas. Ir tada
"Žinos, kas aš toks, visada".

Ir kol dar pyktis nepraėjo,
Pas kiaulę skūstis jis nuėjo.
Norėdams būti mandagus,
Prilietęs truputį nagus,
Švelniai duris jis paklabeno,
Kur tas teisėjas jo gyveno.
Ir be kepturės ant galvos
Gal pusę laukė valandos,
Pakol jam durys atsidarė.
Tad nusilenkdamas jis tarė,
Pamatęs kiaulę baltašonę:
"O, būk sveika,
" tu esi kilmės!
"Ir kiek iš tos jau giminės
"Garsių mes žinome vardų,
"Kiek buvo jų didžiųjų darbų!
"Bet tujei iš visų garsiausia
"Visam pasauly teisingiausia:
"Tat man malonę padaryk —
"Mane prieš arklį užtaryk!

"Prašau jam bausmę sugalvoti,
"Kad nesiliautų jis raudoti.
"Tat asilų tegu bijos
"Labiau, negu ugnies kokios".
Ir paskui dar ilgai kalbėjo,
Kol savo bylą jis išdėjo.
Išklausius kiaulė tos kalbos,
Sėdėdama ant uodegos,
Užrietus nosį sukriuksėjo
Ir šiaip rūsčiai ji prašnekėjo:
"Už tai, ką tujei man sakei,
"Nubausiu arklį aš smarkiai,
"Paskelbsiu kiaulėms aš tą žinią,
"Prieš ji sukelsiu visą minią
"Šunų, gaidžių ir avinų,
"Jo priešininkų amžinų.
"Tada turės jis tokią bėdą,
"Negarbę didžią, baisią gėdą,
"Kad tas skaudikas šunlupys
"Tikrai sau galą padarys!"
Už tai, ką kiaulė sugalvojo,
Taip asilas jai padėkojo:
"Linkiu sveikatoj tau žydėt,
"Ir laimės visados turėt,
"Tegu dievai už užtarimą
"Tave į dangų gyvą ima!"

Sugrižo asilas smagus.
Jis kviečia prietelius, draugus
Ir gimines. Visi atkako.
Tada jis jiems viską nusako.
Retai kada kas tematys,
Koks ten pakilo klegesys,
Koks buvo jų linksmybės šauksmas,
Koks neapsakomas jiems džiaugsmas,
Kad bendro priešo nebebus,
kurs negarbingai taip pražus.
O ką gi asilas tas gavo
Už išmintybę didžią savo?
Ir sėbrai jo ištikimi,
Ir giminės, ir svetimi
Padarė tokį nutarimą:
Už jų skaudiko nuveikimą
Iš asilų ji pažymėt —
Galvočiaus vardą jam indėt!

Šimtanagis.

„VAIRAS” eina kas savaitė.

Po Naujųjų Metų „Vairas” lankys du kartu dažniau savo skaitytojus.

Sunkios karo sąlygos neleidžia „Vairui,” eiti užbrėžtu taku ir likti vien dailės laikraščiu, todėl sumanėme gerinti jo turinį ir daryti įvairesnį.

Visi juntame, kad reikalingas dažniaus einaš inteligentijos laikraštis, kuris, neįsileizdamas į srovių-srovelių ginčus, gvildytų lietuvių tautos svarbiuosius klausimus, rašytų apie kitas tautas, kurių padėjimas buvo arba tebėra panašus į mūsų. „Vairas” ypač rūpisis atsiliepti, kiek leis aplinkybės, į opiausius ir su karo metu rišamus klausimus.

„Vairo” kaina Rusijoje: metams 7 rbl., pusei metų 3 rbl. 50 k., trims mėnesiams 1 rbl. 75 k., Užsieniuose metams 9 rbl., pusei metų 4 rbl. 50 k., trims mėnesiams 2 rbl. 25 k.

Adresas: Vilnius, Makarjevskaja, 15.

